

Republika Hrvatska
Općinski sud u Karlovcu
Trg hrvatskih branitelja 1
Karlovac

Poslovni broj: P-717/2025-9

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E P R E S U D A

Općinski sud u Karlovcu, po sucu toga suda Vesni Gračan, kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Maje Mikšić iz Karlovca, Donja Švarča 88, OIB: 25982570967, zastupane po punomoćnici Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu, protiv tužene Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732, zastupane po punomoćnici Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba, radi utvrđenja ništetnosti i isplate, nakon provedene glavne i javne rasprave, dovršene 16. lipnja 2026. u nazočnosti tužitelja osobno i punomoćnice tužitelja Irene Blauhorn, odvjetnice iz Karlovca, te u nenazočnosti uredno pozvanog pun. tuženika, po objavi 28. srpnja 2026.

p r e s u d i o j e

I. Utvrđuje se da je nišetna i bez pravnog učinka nepoštena odredba čl. 1. Ugovora o brzom gotovinskom kreditu broj 9012920444 od dana 28. kolovoza 2007.g., sklopljenog između tužiteljice Maje Mikšić iz Karlovca, Donja Švarča 88, OIB: 25982570967, i tužene Privredne banke Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 u dijelu koji glasi: „korisnik kredita obvezuje istovremeno s korištenjem kredita platiti Banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 2,500% od iznosa kredita“.

II. Tužena Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 dužna je tužiteljici Maji Mikšić iz Karlovca, Donja Švarča 88, OIB: 25982570967, isplatiti iznos od 66,37 EUR, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 28. kolovoza 2007.g. pa do isplate, u roku od 15 dana pod prijetnjom ovrhe.

III. Tužena Privredna banka Zagreb d.d., Zagreb, Radnička cesta 50, OIB: 02535697732 dužna je tužiteljici Maji Mikšić iz Karlovca, Donja Švarča 88, OIB: 25982570967, naknaditi ovim postupkom prouzročene parnične troškove u iznosu od 317,89 eur, zajedno sa zakonskim zateznim kamatama, tekućim od dana presuđenja pa do isplate, po stopi koja se određuje, za svako polugodište, uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, u roku od 15 dana, pod prijetnjom ovrhe.

Obrazloženje

1. Tužiteljica u tužbi navodi da je dana 22. kolovoza 2007.g. sklopila s tuženom Ugovor o kreditu broj 9012920444, kojim je podigla kredit u iznosu od

20.000,00 kn. Nadalje navodi da je odredbom čl. 1. ugovoreno da se „korisnik kredita obvezuje istovremeno s korištenjem kredita platiti banci jednokratnu naknadu označenu pod (D) u visini od 2,500% od iznosa kredita“, pa je temeljem takve odredbe tužiteljici istoga dana 22. kolovoza 2007.g. na ime troškova „naknade za obradu zahtjeva“ naplaćen iznos od 500 kn. U prilog tome dostavlja uz tužbu dokaze pod C) i nastavno iznosi da je tužena predmetnu odredbu iz čl. 1. Ugovora o kreditu unijela u ugovor bez da su stranke o njoj pojedinačno pregovarale, što je protivno čl. 81. i čl. 82. Zakona o zaštiti potrošača (Narodne novine broj 96/2003., 46/2007., 79/2007., dalje: ZKP), koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu, a što sukladno čl. 87. st. 1. ZKP-a ima za posljedicu nepoštenost i ništetnost id. ugovorne odredbe. Naime, obrazlaže da se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo prema članku 81. st. 1. ZKP-a smatra nepoštenom, ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, a sukladno članku 81. st. 2. ZKP-a smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac te potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca. Tužitelj slijedom toga tvrdi da je ugovorna odredba čl. 1., kojom je dakle ugovorena naplata naknade za obradu kreditnog zahtjeva u visini od 2,500%, unaprijed bila pripremljena od strane tužene i o njoj stranke nisu pojedinačno pregovarale niti je tužitelj imao utjecaja na njezin sadržaj, pa je uzrokovala znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

1.1. Naime, navodi kako je iz otplatne tablice tužene vidljivo da je tužitelju dana 22.08.2007.g. na ime troškova „naknade“ naplaćen iznos od 500,00 kn, a tužitelj ni danas ne zna koji su točno troškovi plaćeni tim iznosom, odnosno koje je stvarne troškove vezane uz „naknadu“ predmetnog ugovora tužena mogla imati a da bi ih trebao snositi tužitelj. To napose jer je tužena kreditna institucija koja ima zaposlenike zaposlene u tu svrhu, pa je prema tužitelju očigledno da navedena odredba čl. 1. id. Ugovora nije jasna ni određena, obzirom iz iste nije vidljivo niti razumljivo koje je to troškove odnosno naknade bio dužan snositi, pa je naplatom predmetnog iznosa od tužitelja kao potrošača očigledno prouzročena znatna neravnoteža u pravima i obvezama ugovornih strana, i to na štetu tužitelja. Stoga po tužitelju iz svega navedenog proizlazi da je odredba čl. 1. predmetnog ugovora nepoštena, a samim time i ništetna, te je tužena dužna vratiti tužitelju naplaćeni iznos zajedno sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja. Stoga tužitelj t.j. tužiteljica podnosi ovu tužbu i predlaže da sud po provedenom postupku donese odluku kao u izreci ove presude.

2. U odgovoru na tužbu tuženik se u cijelosti protivi tužbi i tužbenom zahtjevu, te prvenstveno ističe prigovor zastare potraživanja. Kako se protivi osnovu predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev uz naknadu troška postupka u njegovu korist. Naime, tuženik smatra da ugovorom o kreditu (nenamjenskim - brzim gotovinskim ugovorom o kreditu) u kunskoj valuti, tužitelju nisu povrijeđena prava potrošača a smatra da nije dokazano ni da bi tužitelj bio potrošač. Tuženik također ne vidi niti jedan razlog ništetnosti predmetnog ugovora, jer kako navodi isti nije sklopljen suprotno zakonu ni moralu, a nije bilo ni zablude odnosno ni prijevare te drži da je nejasno temeljem čega bi „upravo ovaj ugovorni odnos bio ništetan“ i sporan. Kako se konkretno radi o brzom gotovinskom nenamjenskom kreditu te HRK kreditu, a

HNB je vezao tečaj kune za Eur, to ujedno tvrdi da je ova ugovorna odredba u domaćoj valuti bila štíćena od strane HNB-a.

2.1. U nastavku u pravilu obrazlaže da je ugovorom jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana, da sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose te su iste i u konkretnom slučaju uredile temeljem članka 2. ZOO-a, pa smatra da sud nije ovlašten tumačenjem "pronalažiti" neku drugu različitu volju ugovornih strana od one „koja je jasno navedena u Ugovoru“. Također da je ugovorna odredba prema kojoj se vrijednost ugovorne obveze izračunava u kunama, kao i valuta bila jasna, lako razumljiva i lako uočljiva, te se u tom smislu poziva na sudsku praksu u vidu Presude VSRH br. Revt-89/09 od 10.10.2013, Presude i rješenja VSRH br Rev-x 179/09 od 24.10.2012 i Presude VSRH br. Rev-2695/11). Nadalje ističe da su sve navedene stranke vlastoručnim potpisom potvrdile volju i da je javni bilježnik dodatno objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, sadržaj ugovora i posljedice istog, te je po tuženiku takva isprava istinita i sadrži presumpciju istinitosti. Pored toga da je tužitelj kao sudionik obveznog odnosa trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. Nasuprot tome, da Banka ne može preuzeti odgovornost za potrošača, već potrošaču može ponuditi onu uslugu za koju on sam procijeniti odgovara li njegovim potrebama i mogućnostima, a što je tužitelj u konkretnom slučaju nesporno i učinio. Nadalje, vezano uz utvrđivanje ništetnosti, za koji tužitelj navodi da nema zastare, tuženik ističe da u slučaju postavljanja deklaratornog tužbenog zahtjeva, kao što je to ovdje slučaj, zakon i sudska praksa određuju kako deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz primjerice mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje povrat nečeg plaćenog temeljem ništetne odredbe. U ovom slučaju radi se o ugovoru iz 2007. godine pa su po tuženiku u zastari sva potraživanja utemeljena ili proizašla iz ovog ugovornog odnosa u vidu povrata ili plaćanja, pri čemu tužitelj nije ni postavio kondemnatorni tužbeni zahtjev. Deklaratorni tužbeni zahtjev ne može sam sebi biti svrhom, pa isti TUŽBENI zahtjev tuženik predlaže odbaciti odnosno podredno odbiti. Nadalje, iznosi kako je odredbom članka 84.ZZP iz 2003 i člankom 99. ZZP iz 2007 određeno da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive (tako Presuda VSRH br. Revt-89/09 od 10.10.2013, Presuda i rješenje VSRH Rev-x 179/09 od 24.10.2012 i Presuda VSRH br. Rev-2695/11). Stoga je konkretno primjenom ove zakonske odredbe nedopušteno ocjenjivati nepoštenost ugovornih odredbi ovog Ugovora o kreditu, što po tuženiku tužitelj neosnovano i nedopušteno čini. Slijedom navedenog tuženik iznosi kako je potpuno netočan, neživotan i neutemeljen navod tužitelja da bi Ugovor o kreditu bio nepošten ili da bi bilo koja klauzula bila nevaljana ili ništetna. Također je po tuženiku jasno da je tužitelj „bio više no informiran o svim elementima Ugovora o kreditu, njegovim posljedicama i svim značajkama istog“. Uz to je tužitelj bio poslovno sposobna osoba kojoj su prije i u vrijeme sklapanja ugovora bile dostupne sve informacije o novom ugovornom odnosu, a sam tužitelj je kao sudionik obveznog odnosa trebao uložiti dužnu pažnju u vidu dobrog domaćina za donošenje svoje odluke i brinuti o svojim interesima više nego što bi to drugi trebali. S tim u vezi opetuje kako Banka ne može preuzeti odgovornost za klijenta, već mu može ponuditi onu uslugu za koju će on sam procijeniti odgovara li njegovim potrebama i mogućnostima, a to je tužitelj u konkretnom slučaju nesporno i učinio, pa dakle u tom smislu nema krivnje na tuženiku. Naprotiv, na slobodnom tržištu postoji niz pružatelja

usluga i raznih "proizvoda" pa je na klijentu / korisniku kredita da izvrši odabir, a tužitelj je u trenutku sklapanja ugovora sam procijenio da je to za njega najpovoljniji Ugovor i zatražio je njegovo sklapanje te stoga dakle postoji i njegova odgovornost. Osim toga, pregovori se vode za svaki pojedinačni ugovor na način da se utvrđuje kako mogućnost dobivanja kredita, tako i opseg, te obim usluge koja se ugovara. Prije zaključenja ugovora daju se sva potrebna pojašnjenja i informacije, a što je konkretno učinjeno i prilikom sklapanja ovog Ugovora o kreditu. Pri tom ističe da sami pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju. Naime, prema sudskoj praksi VRSRH PŽ-1881/00 od 14.11.2000. godine pregovori koji prethode sklapanju ugovora ne obvezuju i svaka ih strana može prekinuti kada hoće. Na temelju vođenih pregovora ne može se osnovano zahtijevati obvezivanje druge ugovorne strane na sklapanje ugovora. Nastavno na gore navedeno, tuženik ističe i kako ne bi trebalo zanemariti činjenicu da je on sam kao banka pod stalnim nadzorom i redovitim provjerama poslovanja od strane HNB-a, s time da tijekom predmetnog razdoblja kod tuženika nisu utvrđene nikakove nepravilnosti ni neusklađenosti s pozitivnim propisima. Naprotiv, u očitovanju na upit potrošača istaknuto je kako su poslovne banke izradile dokumente kojima se objašnjava potrošačima promjenjivost kamatne stope, te su potrošači svjesno i svojevolarno ušli u poslovni odnos s bankom, pa se u slučaju primjene promjenjive kamatne stope radi o uobičajenom i zakonitom poslovanju banaka koje je u potpunosti usklađeno s regulativom HNB-a.

2.2. Tuženik uz to iznosi da je vrijeme sklapanja Ugovora o kreditu i za vrijeme njegova važenja na snazi bio Zakon o zaštiti potrošača iz 2003. godine koji je određivao da je obvezan sadržaj ugovora o potrošačkom zajmu, između ostalog i odredba o godišnjoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može promijeniti, kao i o efektivnoj kamatnoj stopi i pretpostavkama pod kojima se ona može primijeniti. Navedene pretpostavke i obvezni sadržaj bili su sastavni dio konkretnog Ugovora o kreditu, iz čega onda proizlazi da je cit. Ugovor o kreditu u vrijeme sklapanja bio potpuno u skladu s mjerodavnim odredbama u to vrijeme važećeg Zakona o zaštiti potrošača. Naime, ne može se negirati činjenica da su stranke sklopile ugovor onakvog sadržaja kako on glasi, te bi usvajanjem postavljenog tužbenog zahtjeva po tuženiku došlo do situacije nametanja volje koja nije bila volja stranaka, te bi se izazvala povreda jednake vrijednosti činidaba i osujećenje odredbe o ravnopravnosti sudionika u obveznom odnosu (čl.3 ZOO-a), slobodi uređivanja obveznih i ugovornih odredaba, a što su osnovna načela i postulati obvezno pravnih odnosa. Stoga je volja ugovornih strana da se kamatna stopa tijekom ugovora mijenja pravno valjana i zakonita, kao što je valjan i dogovor o promjenjivoj kamatnoj stopi, kako tuženik ističe. U nastavku se tuženik opet osvrće na prigovor zastare i dijelom sukladno iznosi kao naprijed, a napose da je ugovaranje naknade za obradu kredita bio dopušten ugovorni element i da naknada za obradu kredita u visini od 2,50% nije bila visoka, imajući u vidu da je uobičajena naknada za tu vrstu kredita u to vrijeme bila viša. Stoga je zaključak tuženika da se u ovom slučaju evidentno pregovaralo o ugovoru i naknadi. U odnosu na činjenicu da tužitelj nije potrošač tuženik prigovara promašenoj aktivnoj legitimaciji i nadovezuje se da se ne radi o nejasnim i nerazumljivim odredbama, a naknade su plaćene prilikom dicanja kredita, pa tvrdi da su danom pokretanja tužbe sva potraživanja u zastari. Kako navodi, do prekida zastare nije došlo jer se nisu ispunile pretpostavke određene zakonom za prekid zastare, a kolektivna presuda „potrošač“ se ne odnosi na naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, za koji dio također ističe prigovor pomanjkanja pasivne legitimacije, te i opet tvrdi da se svakako radi o zastarjelim

potraživanjima. Kako je kondemnatorni dio potraživanja u zastari, po tuženiku tužitelj nema ni pravni interes za utvrđenje ništetnosti. Naime, deklaratorni tužbeni zahtjev ne može biti sam sebi svrha, kako obrazlaže, već interes za takav zahtjev mora proizlaziti iz primjerice mogućnosti da tužitelj tužbom potražuje isplatu. ZPP u čl. 187. st. 2. kaže:

„Takva se tužba može podići kad je to posebnim propisima predviđeno, kad tužitelj ima pravni interes da sud utvrdi postojanje odnosno nepostojanje kakva prava ili pravnog odnosa ili istinitost odnosno neistinitost kakve isprave prije dospelosti zahtjeva za činidbu iz istog odnosa ili kad tužitelj ima kakav drugi pravni interes za podizanje takve tužbe“. Po tuženiku ništa od navedenog u ovom slučaju nije ispunjeno obzirom je kondemnatorni zahtjev u zastari, pa dakle tužitelj nema valjani pravni interes za postavljeni deklaratorni zahtjev. Tuženik pored toga smatra da je tužba podnesena izvan općeg zastarnog roka od pet godina, jer je Ugovor o kreditu zaključen 2007. godine i izvršena je isplata kredita, te je ugovoreno koliko će se platiti na ime naknade, a o naknadi i odredbama ugovora se pregovaralo i razgovaralo, te također id. ugovor nije utvrđen ništetnim, Tuženik i slijedom toga prethodno navedenog predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev u cijelosti., a u nastavku se poziva na Presudu Općinskog suda u Splitu P-3322/2017 od 26.3.2021 godine, kojom je pravomoćno odbijen tužbeni zahtjev za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi o dužnosti plaćanja naknade za obradu kreditnog zahtjeva i isplatu iznosa plaćenog na ime navedene naknade. Doslovno navodi;

„U obrazloženju navedene pravomoćne presude navodi se da nije dopušteno ocjenjivati jesu li ugovorne odredbe o predmetu i o cijeni poštene ako su te odredbe jasne, lako razumljive i uočljive te da je konkretna odredba o naknadi vrlo razumljiva i jasna i da ih je tužiteljica jednostavnim iščitavanjem mogla uočiti i shvatiti i slijedom navedenog nema mjesta ocjeni te odredbe u smislu direktive i ZZP-a, kako to pogrešno smatra tužiteljica u žalbi, već je pravilan zaključak suda da predmeta klauzula nije ništetna, a tako je odlučio i Županijski sud u Zagrebu u predmetu GŽ-3583/2018-2 od 3.9.2019 godine u kojem tužiteljica tuži identično ništetnost sporne odredbe ugovora o pozajmici i gdje sud odlučuje da nije ništetna odredba o plaćanju naknade, jer je ista predviđena unaprijed i s kojom je bila upoznata tužiteljica i odnosi se na troškove učinjene za uslugu Banke u svezi sklapanja predmetnog ugovora te nije protivna Ustavu RH niti prisilnim propisima niti moralu društva i radi se o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu čl.2 ZOO-a. Dalje sud u obrazloženju navodi da u smislu odredaba čl.326 ZOO st. Sve kada bi i bile utemeljene tvrdnje tužitelja o uzroku ništetnosti predmetne odredbe, iste ne bi bile od značaja obzirom je ugovor u cijelosti ispunjen. Isto tako Županijski sud u Zagrebu u predmetu GŽ-253/2023 kada odbija zahtjev za isplatom naknade za prijevremenu otplatu jasno navodi da iako se temeljem čl.81. st.2 mjerodavnog ZPP/03 da se o unaprijed sastavljenim odredbama nije pregovaralo, to ne podrazumijeva da su se ujedno ostvarile pretpostavke za nepoštenost ugovornih odredbi. ..Naime da bi određene ugovorne odredbe o kojima se nije pojedinačno pregovaralo mogle smatrati nepoštenim i posljedično ništetnim, potrebno je da one suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuju značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača – za što je teret dokaza na onome tko tvrdi da se to dogodilo odnosno na tužitelju. Niti u ovoj pravnoj stvari, kao niti u GŽ-253/2023 tužitelj nije dokazao da je nastala značajna neravnoteža u pravima i obvezama na njegovu štetu. Slijedom navedenog jasno je da se konkretno u ovoj pravnoj stvari

pregovaralo o ulaznoj naknadi nakon kojih pregovora je tužitelj odlučio da će istu platiti.“ ZAVRŠEN CITAT

2.3. Tuženik se u nastavku nadovezuje na izričaj tužitelja da bi odredba o isplati naknade za obradu kredita/ kreditnog zahtjeva t.j. iznosa od 66,37 Eura (2,50% od ugovorene isplate), predstavljala značajnu neravnotežu između ugovornih stranaka. Tvrdi da je navedeni iznos neznatan u odnosu na isplaćeni iznos kredita, pa kao takav ne može predstavljati neravnotežu između ugovornih stranaka. Dakle, obzirom se radilo o iznimno malom iznosu (beznačajnom iznosu), ne može se govoriti da je u konkretnom slučaju na strani tužitelja nastala znatna šteta, niti se može govoriti da bi došlo do bilo kakove neravnoteže u pravima ugovornih strana. I nastavlja da su uvjeti Ugovora o kreditu, pa tako i uvjeti plaćanja naknade bili sasvim jasni, nedvosmisleni i transparentni., te po tuženiku „naknada za obradu kredita ili kreditnog zahtjeva ili naknada koja je ugovorena u navedenom ugovoru“ nije prekomjerna naknada, a prigovara i kako tužitelj ni ne obrazlaže zbog čega bi se radilo o prekomjernoj naknadi. Uz to zakonska regulativa i danas propisuje naknade za određene usluge i u prilog tome tuženik ističe kako npr. FINA prilikom izvršenja i provedbe osnova – ovršnih i vjerodostojnih isprava - naplaćuje naknadu za tražbinu od 0,01 Eur do 26,54 Eur, naknadu od 6,64 Eura. Stoga, ako je naknada od 25% tražbine propisana i naplaćuje se od državne agencije, postavlja pitanje kako bi utužena naknada mogla predstavljati znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih stranaka. Slično za primjer uzima plaćanje sudskih pristojbi prilikom ulaganja žalbe i postavlja pitanje „zna li žalitelj koje je ekonomsko opravdanje za to da pristojba koju je platio iznosi baš toliko, te jesu li detaljno prikazani troškovi koje sud ima u svom radu da je plaćanje upravo takve pristojbe potrebno i primjereno? Napominje da je visina pristojbe vezana uz vrijednost predmeta spora bez obzira na broj radnji koje je potrebno provesti da se o žalbi odluči, pa nalazi analogiju da se radi o određenom postotku u odnosu na vrijednost predmeta spora. Osim ovih naknada koje su regulirane Zakonom, upućuje na postojanje „niza drugih naknada koje su također propisane zakonima i drugom regulativom“ a da pri tom nije propisana potreba obrazlagati strukturu troškova naknada. Dapače, kako navodi, HNB prati ove naknade i o istima se izvješćuje regulator. Također su id. naknade predmetom porezne i druge obrade, te predmetom reguliranja Ministarstva financija, te se po tuženiku radi o reguliranoj materiji koja ne može biti i nije nezakonita. Tuženik se posebno poziva na Pravilnik o naknadama na potrošačke kredite (NN 15/2014), koji propisuje vrste naknada koje vjerovnik zaračunava za obavljanje usluga u poslovima kreditiranja potrošača i citira taj Pravilnik, koji je dakle donesen u razdoblju nakon sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu. Uz to upućuje na presudu Suda Europske unije C-621/17 od 3.10.2019 u kojoj je jasno navedeno da Banka ne mora klijentu prikazati ni strukturu troškova niti ekonomsku opravdanost prilikom ugovaranja naknade i smatra da bi suprotan stav doveo „do nesagledivih ekonomskih posljedica i potpune pravne nesigurnosti“. Slijedom toga, tuženik tvrdi da tužitelj nije bio u nepovoljnijem položaju prilikom sklapanja ugovora o kreditu i da je bio upoznat s uvjetima ugovora i posljedicama koje iz tog ugovora proizlaze. Uz to tužitelj u tužbi nije naveo konkretne negativne posljedice koje su nastupile i koje nije mogao predvidjeti, odnosno s kojima nije bio upoznat prilikom potpisivanja i sklapanja ugovora o kreditu, pa ustraje u tvrdnji da naknade iz ovog Ugovora zasigurno ne predstavljaju neravnotežu, da su svakako jasne, transparentne i na zakonu osnovane te da se ne radi o ništetoj ugovornoj odredbi.

2.4. Štoviše, u nastavku i točki V odgovora na tužbu ustraje da u vrijeme sklapanja predmetnog Ugovora o kreditu nije postojalo zakonsko ograničenje za ugovaranje predmetne naknade, već naprotiv ta je naknada proizlazila iz zakona i drugih propisa. Tako navodi da je u vrijeme sklapanja prvih Ugovora o kreditu na snazi bio Zakon o bankama (NN 84/02, 12/06) koji je predviđao i dozvoljavao ugovaranje naknada za obavljanje bankarskih poslova. Opetuje da su Ugovorom o kreditu utvrđen iznos, uvjeti davanja i korištenja te vraćanja kredita (ZO čl.1022 st.2), pri čemu su troškovi obrade kredita sukladno ovom zakonskom članku uvjeti davanja kredita, te je tako ova naknada za obradu kreditnog zahtjeva ugovoreni uvjet davanja kredita. Stoga se dakle radi o valjanoj i zakonom određenoj pravno osnovi, a budući ZOO izričito navodi da se uvjeti ugovora utvrđuju Ugovorom o kreditu, ne može biti riječi o tome da su konkretne naknade ugovorene bez valjane pravne osnove. Isto tako, u vrijeme sklapanja ugovora primjenjivao se Zakon o obveznim odnosima i Zakon o bankama, dok je Zakon o potrošačkom kreditiranju donesen tek 2009. godine i vrijedio je od 1.1.2010 godine. Člankom 2. st.1 t.7 Zakona o potrošačkom kreditiranju određeno je da ukupni troškovi kredita za potrošača uključuju kamate, naknade, poreze i sve druge naknade koje potrošač mora platiti u vezi s ugovorom o kreditu te koji su poznati vjerovniku osim troškova javnog bilježnika, koja činjenica govori u prilog toga da je tuženik osnovano naplatio spornu naknadu. Slijedom toga zaključuje da su naknade za obradu kreditnog zahtjeva zakonom određene i propisane naknade te se radi o naknadama koje su utemeljene na zakonu i koje su standard bankarskog poslovanja u svim državama svijeta s razvijenim tržišnim gospodarstvom, pa je dakle ista naknada bila utemeljena i opravdana.

2.5. U točki VI odgovora tuženik kod ponovnog isticanja prigovora zastare iznosi da budući nije određen posebni zastrani rok, restitucijski zahtjev zastarijeva u općem zastavnom roku od 5 godina, a prema čl. 215 ZOO-a zastara počinje teći protekom prvog dana nakon dana dospelosti obveze. Od dospijeca do dana podnošenja tužbe prošlo je pak više od 5 godina, pa drži da je dakle nastupila zastara i da je neprimjenjivo pravno shvaćanje Vrhovnog suda RH od 30.1.2020. zbog opće zabrane retroaktivne primjene prava. Kako navodi:

„Prema navedenom shvaćanju petogodišnji restitucijski zastrani rok počinje teći tek s danom pravomoćnosti presude kojom je utvrđena ništetnost, no temeljem Zakona i sudske prakse koja je bila na snazi prilikom sklapanja Ugovora o kreditu tuženik je stekao subjektivno pravo na isticanje prigovora zastare“, pa s ustavnopravnog aspekta u navedeno subjektivno pravo na isticanje prigovora zastare, nije dopušteno retroaktivno zadirati ni naknadnim zakonskim izmjenama a niti izmijenjenim pravnim shvaćanjem suda Republike Hrvatske (niti Vrhovnog suda Republike Hrvatske). U suprotnom bi bila osujećena stečena prava tuženika, kako navodi. Ističe također da sud nije utvrdio trenutak saznanja tužitelja za ništetnost ugovornih odredbi koje isti smatra ništetnim i slijedom navedenog drži da zastara počinje teći od saznanja u odnosu na isplatu, jer je utvrđenje deklaratorne prirode i isplata se može tražiti u zastavnom roku. Smatra i da treba uzeti u obzir te neposredno primijeniti praksu suda Europske unije, jer nakon presude Velikog vijeća Suda Europske unije od 11. srpnja 2024. u spojenim predmetima C-554/21, C-622/21 i C-727/21, ECLI:EU:C:2024:594 (tzv. Hann-Invest presuda), u pogledu zauzetog pravnog shvaćanja vezanog za istaknute prigovore zastare u postupcima po tužbama protiv Banke, sudovi svih razina (uz jedinu poznatu nam iznimku iz presude VTSRH broj PŽ-2637/2023 od 9. travnja 2024.), odlučuju kako navodi u skladu s pravnim shvaćanjem zauzetim na sjednici Građanskog odjela VSRH od 30. siječnja 2020. S time u vezi, tuženik smatra

da se ne može zanemarivati obvezujuća pravna shvaćanja Suda Europske unije u pogledu rokova računanja početka zastare (tj. datum dospijeca tražbine). Dijelom obrazlaže kako slijedi: CITAT

„Nema osnove za fiksiranje dospijeca i posljedično početka tijeka zastare uz dan pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost pojedine ugovorne odredbe, proizlazi iz presude Suda EU u predmetu C-561/21 od 25. travnja 2024. (GP i BG protiv Banco Santander SA), prema kojoj je taj Sud, među ostalim, ustvrdio da se članci 6(1) i 7(1) Direktive 93/13/EEZ ne protive tome da rok za zastaru tužbe za povrat troškova koje je potrošač podmirio na temelju ugovorne odredbe čija je nepoštenost utvrđena pravomoćnom sudskom odlukom koja je donesena nakon podmirenja tih troškova počinje teći od datuma kada je ta odluka postala pravomoćna, ne dovodeći u pitanje ovlast dokazivanja prodavatelja robe ili pružatelja usluge da je taj potrošač znao ili razumno mogao znati da je ugovorna odredba o kojoj je riječ nepoštena prije donošenja te odluke.

2.6. Dakle, na temelju presude Suda EU, koja djeluje prema svima (erga omnes) i retroaktivno (ex tunc), pa tako i u odnosu na hrvatske sudove, sud bi trebao utvrditi mogućnost da je potrošač bio i mogao biti svjestan da bi se po njegovom mišljenju radilo o nepoštenoj ugovornoj odredbi i prije donošenja presude - konkretne o utvrđenju ništetnosti te ugovorne odredbe. Tuženi smatra da je to svakako znao – imajući u vidu veliku medijsku izloženost ove vrste sporova, udrugu koja je radi zaštite potrošača upravo u kolektivnom sporu iznjedrila čak i saborske zastupnike, činjenicu da se svaki mjesec, ako ne i svaki tjedan u medijima piše upravo o ovoj problematici i to od strane navedenih udruga, objave u novinama i na društvenim mrežama, činjenicu pokretanja niza postupaka vezanih uz kolektivni spor i problematiku vezanu uz isto – dakle saznanje je neupitno i svakako jasno u krajnjem slučaju trenutkom pravomoćnosti kolektivnog spora! Da je tome tako proizlazi i iz usporedne prakse sudova drugih država članica EU pa tako, primjerice, u Republici Sloveniji nije sporno da se dospijeca restitucijskog/ kondicijskog zahtjeva iz ništetnih pravnih poslova (dakle, trenutak od kojeg počinje teći rok u kojem vjerovnik gubi pravo na prisilno ostvarenje tražbine) ne veže za datum pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost nego za trenutak kada je tužitelj postao svjestan ništetnosti ugovora i posljedica koje iz toga proizlaze.“ Završen citat.

2.7. I u nastavku se tuženik pobliže poziva na primjere uz sudske prakse suda u Sloveniji, te u tom smislu navodi da je svijest potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze morala nastati, ako ne ranije, onda 2014. kada je prvi dio presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite postao pravomoćan. Svijest pak potrošača o ništetnosti ugovornih odredbi i posljedica koje iz toga proizlaze u pogledu drugog dijela presude po tzv. „kolektivnoj tužbi“ za CHF kredite, morala je nastati „ako ne ranije, onda 2018.“, kako navodi, kada je za taj dio odluka postala pravomoćna. Stoga je po tuženiku u zastari i tužbeni zahtjevi vezan uz restituciju plaćenih naknada te svako drugo stajalište po tuženiku „dovodi u ozbiljnu pravnu nesigurnost sudionike obvezno pravnih odnosa i ozakonjuje ponašanje suprotno načelima obveznog prava, što može proizvesti dalekosežne posljedice, kako financijske tako i druge prirode.

2.8. I nastavlja; Ovdje sporna ugovorna odredba nije ništetna prema čl.322 ZOO-a (Zakon o obveznim odnosima – dalje ZOO), jer nije protivna Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima niti moralu društva. Radi se o slobodno uređenom obveznom odnosu u smislu čl.2 ZOO-a. Odredba je jasna i transparentna, razumljiva je te iz nje tužitelj može i mogao je lako razabrati ekonomske posljedice iste. Obzirom da nema značajne neravnoteže u odnosu na obveze ugovornih strana, to vezano uz ovu spornu odredbu i naknadu, nema ni ništetnosti ugovorne odredbe koja je predmetom ovog spora. Kako je ugovorom jasno i nesumnjivo izražena volja ugovornih strana, onda ne postoji potreba za njegovim tumačenjem. Ne može se dokazivati da je volja ugovornih strana bila različita od onoga što je u pisanoj ispravi jasno napisano. Sudionici u prometu slobodno uređuju obvezne odnose, kao i u konkretnom slučaju temeljem članka 2. ZOO-a, pa sud nije ovlašten tumačenjem "pronalažiti" neku drugu različitu volju ugovornih strana od one koja je jasno navedena u Ugovoru. Sud nije ovlašten umjesto stranaka sam odrediti sadržaj ugovora. Odredbom članka 84.ZZP iz 2003 i člankom 99. ZZP iz 2007 određeno je da nije dopušteno ocjenjivati jesu li poštene ugovorne odredbe o predmetu ugovora i o cijeni, ako su te odredbe jasne, lako razumljive i lako uočljive. (tako i Presuda VSRH, Revt-89/09 od 10.10.2013, Presuda i rješenje VSRH, Rev-x 179/09 od 24.10.2012, Presuda VSRH, Rev-2695/11) Konkretno primjenom ove zakonske odredbe nedopušteno je ocjenjivati nepoštenost ugovornih odredbi konkretnog Ugovora o kreditu, a što tužitelj neosnovano i nedopušteno čini. Za naglasiti je da su stranke u Ugovoru o kreditu jasno i nesumnjivo izrazile svoju volju, te su to jasno i potvrdile u tekstu samog Ugovora o kreditu. Ugovor su ugovorne strane potvrdile vlastoručnim potpisom, ali je dodatno osnaženje i objašnjenje svih odredbi Ugovora o kreditu klijent dobio i na način da je Ugovor o kreditu solemniziran odnosno sklopljen u obliku javnobilježničkog akta, kojom prilikom je dodatno i javni bilježnik objasnio sudionicima u kreditu smisao navedenog ugovora i tog pravnog posla, zatim sadržaj ugovora i posljedice istog, te je takva isprava istinita i sadrži presumpciju istinitosti. Javnobilježnički akt svojom snagom obvezuje strane kao i presuda i predstavlja istinu i nesporno među strankama. Stoga je slijedom navedenog po tuženiku potpuno netočan, neživotan i neutemeljen navod tužitelja da bi Ugovor o kreditu bio nepošten ili da bi bilo koja klauzula bila nevaljana ili ništetna, kao i da tužitelj ne bi bio informiran. Tužitelj u tužbi navodi kako je ugovor o kreditu nepošten jer je tuženik propustio tužitelja u cijelosti informirati o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti tijekom pregovora i u svezi zaključenja ugovor o kreditu, što je za posljedicu imalo neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, ali je navedeno po tuženiku netočno te se ne radi o neravnoteži već o neznatnom dijelu koji je tužitelj morao platiti u preuzetoj obvezi.

2.9. Tuženik nastavlja da su navodi tužitelja u cijelosti proizvoljni i kontradiktorni jasnim odredbama Ugovora o kreditu kojima je tužitelj, upravo suprotno sadašnjim navodima iz tužbe, izjavio i potpisao da je bio informiran o svim parametrima za donošenje odluke. Uz to je nastavno na izjave i potpis tužitelja, prilikom sklapanja konkretnog ugovora javni bilježnik strankama dodatno objasnio sadržaj ugovora i posljedice istog, a sve obzirom se radi o solemniziranoj ispravi u kojoj je navedeno da su stranke o ovom ugovornom odnosu u detalje obaviještene i da im je isti rastumačen, da ga razumiju i da prihvaćaju pravne posljedice pravnog posla, te sve što iz njega proizlazi i da upravo to odgovara njihovoj pravnoj volji. Obzirom da je sam tužitelj sklopio ugovor o kreditu i potvrdio njegovu istinitost pred javnim bilježnikom, to su prema tuženiku navodi iz tužbe koji su u suprotnosti s

činjenicama koje proizlaze iz sklopljenog ugovornog odnosa u najmanju ruku netočni. U tom smislu nastavlja i dalje iznoseći sukladno kao naprijed, a napose da su pretpostavke i obvezni sadržaj bili sastavni dio konkretnog Ugovora o kreditu dajući zaključak da je Ugovor o kreditu u vrijeme sklapanja bio potpuno u skladu s mjerodavnim odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača i da nije opravdan zahtjev tužitelja iz tužbe niti postavljeni tužbeni zahtjev. Završno još tuženik prigovara da bi tužitelj bio potrošač sukladno odredbama Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09, 133/09, 78/12, 56/13), sukladno Uredbi br.1215/2012 i preostaloj pravnoj stečevini Europske unije, te upire da se u svakom konkretnom slučaju treba uzeti u obzir ne samo sadržaj ugovora, već i priroda te svrha istog, ali i objektivne okolnosti koje su pratile njegovo sklapanje (presuda od 20.1.2005., Gruber, C- 464/01, EU:C:2005:32, t.47). Poziva se i na čl. 81. st. 1. ZZP 2003) kako nema značajne neravnoteže, a onda nema ni ništetnosti sporne odredbe (o čemu svjedoči stav Suda EU iz odluke C-621/17), te još na Direktivu Vijeća 93/13/EEZ od 05.04.1993. koja prema stavu Suda EU nije primjenjiva na odnose nastale prije pristupanja RH Europskoj uniji. Interesantnim ističe i ono što Sud EU kaže u izreci odluke C-621/:

„Članak 4. stavak 2. i članak 5. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima treba tumačiti na način da zahtjev prema kojem ugovorna odredba treba biti jasno i razumljivo sastavljena ne nalaže da u odredbama ugovora o potrošačkom zajmu, poput onih u glavnom postupku – o kojima se nisu vodili pojedinačni pregovori i u kojima se točno utvrđuju iznosi troškova upravljanja zajmom i isplatne naknade na teret potrošača, njihova metoda izračuna i trenutak kada ih je potrebno platiti – također treba detaljno navesti sve usluge koje se pružaju u zamjenu za predmetne iznose. Članak 3. stavak 1. Direktive 93/13 treba tumačiti na način da ugovorna odredba o naknadi za upravljanje zajmom, poput one u glavnom postupku – koja ne omogućava da se nedvojbeno utvrdi koje se konkretne usluge pružaju u zamjenu za te troškove – načelno ne uzrokuje na štetu potrošača, u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka proizašlima iz ugovora.“

2.10. Najzad tuženik rezimira da su tužba i tužbeni zahtjev u cijelosti neosnovan jer:

- nema osnove za utvrđenje ništetnosti ugovornih odredbi jer nije ostvaren niti jedan zakonski razlog za navedeno;
- sporna je odredba transparentna, uočljiva i jasna;
- naknada ne predstavlja neravnotežu u odnosu ugovornih strana;
- tužitelj je bio svjestan ekonomskog značenja ugovorene odredbe;
- je volja ugovornih strana jasno i nesumnjivo određena Ugovorom o kreditu te nema zakonske osnove da se ista tumači, a kako je ista jasno i nedvojbeno iskazana ugovorom;
- je Ugovor o kreditu solemniziran kod javnog bilježnika te isti predstavlja javnu ispravu čiju istinitost nije dopušteno parničnim postupkom utvrđivati drugačije no kako glasi i kako u ispravi jasno i istinito stoji, jer je ista kao i presuda zakon među strankama;
- tužitelj nije dokazao da je bio potrošač;
- nema stjecanja bez osnove, te je tužitelj ostvario određene koristi;
- Protekli su svi rokovi koji određuju zastaru, te se radi o zastarjelim potraživanjima i pravima;

- nema neravnoteže u pravima i obvezama strana;
- nisu se ispunile pretpostavke za postavljanje deklaratornog tužbenog zahtjeva, a nastavno niti kondemnatornog;

te slijedom svega iznesenog predlaže odbiti tužbu i tužbeni zahtjev tužitelja uz nalog da njemu tužitelj naknadi prouzročeni parnični trošak sukladno odluci suda.

3. U dokaznom postupku radi utvrđenja činjeničnog stanja sud je izvršio uvid u Ugovor o kreditu broj 9012920444 od 22.08. 2007., u Otplatnu tablicu s prikazom efektivne kamatne stope na listu 7-8 spisa, u Potvrdu o plaćanju sudske pristojbe na listu 9-10 spisa, uvid u punomoć na listu 48 spisa, te uvid u Troškovnik tužiteljice. Pored toga pročitao je odgovor na tužbu tuženika, podnesak tužitelja od 19.01.2026. i iskaz tužiteljice dat na glavnoj raspravi održanoj dana 16.06.2026. god.

4. Među strankama je nesporno da su dana 22. kolovoza 2007. godine sklopile Ugovor o kreditu broj 9012920444, kojim je tužiteljica podigla kredit u iznosu od 20.000,00 kn CHF kako je već navedeno u tužbi, ali je među strankama sporna pravna valjanost odredbe članka 1. id. Ugovora o kreditu broj 9012020444 koji je sklopljen dana 22. kolovoza 2007. godine između tužiteljice i Privredne banka Zagreb d.d., a koja odredba se odnosi na spomenutu naknadu za izvršenu uslugu kreditiranja koju plaća korisnik kredita u visini od 2,500% od iznosa kredita, istovremeno s korištenjem kredita. Također je sporno je li nastupila zastara. Naime, tužiteljica smatra da je predmetna odredba ništetna jer stranke o njoj nisu pojedinačno pregovarale, te da se radilo o standardnoj odnosno tipskoj ugovornoj odredbi koja je uzrokovala neravnotežu obveza na štetu tužitelja kao potrošača. Također tvrdi da navedena odredba nije jasna ni određena budući iz iste nije vidljivo niti razumljivo koje je to troškove odnosno naknade bila dužna snositi ona kao tužiteljica, dok sve te navode tužitelja tužena banka osporava kao neosnovane.

5. Slijedom toga, za istaći je da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovor o kreditu na snazi i u primjeni bio Zakon o zaštiti potrošača ("Narodne novine" br. 96/2003., 46/2007., 79/2007. – u nastavku teksta: ZZP), koji je u članku 81. stavak 1. ZZP određivao: "(1) Ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra se nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja, uzrokuje znatnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača." Stavkom 2. toga članka bilo je propisano: "(2) Smatra se da se o pojedinoj ugovornoj odredbi nije pojedinačno pregovaralo, ako je tu odredbu unaprijed formulirao trgovac, zbog čega potrošač nije imao utjecaja na njezin sadržaj, poglavito ako je riječ o odredbi unaprijed formuliranog standardnog ugovora trgovca.", a stavkom 4. toga članka bilo je propisano: "(4) Ako trgovac tvrdi da se o pojedinoj ugovornoj odredbi u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru pojedinačno pregovaralo, dužan je to dokazati." Člankom 87. stavkom 1. ZZP propisano je da je nepoštena ugovorna odredba ništetna, te je u stavku 2 sadržano da ništavost pojedine odredbe ugovora ne povlači ništavost i samog ugovora ako on može opstati bez ništave odredbe.

6. U odgovoru na tužbu tužena banka u pravilu iznosi da su tužitelju prethodno zaključenju ugovora o kreditu bili poznati podaci o visini naknade, te je u pravilu dobio personaliziranu informaciju s visinom naknada koje se odnose na sporni kredit. Isto tako da je naknada bila sadržana u općim aktima banke, ugovoru i po svim

prethodno dostupnim informacijama te dakle jasno naznačena u visini 2,500%“ ugovora o kreditu, pa je kao takva bila poznata tužitelju prije zaključenja ugovora i tužitelj ju je mogao usporediti s naknadama drugih banki.

7. Međutim, kako osnovano ukazuje i tužitelj to ako mu je naknada i bila poznata odranije kao i to što je njena visina bila odrediva t.j. određena (u smislu da je izražena u postotku), te to što je znao ili morao znati o postojanju naknade prije zaključenja ugovora, ne utječe ipak na zakonitost ugovaranja iste. Naime, za rješavanje odnosa među strankama je odlučno je li tužitelj mogao utjecati i na koji je način mogao utjecati na visinu takve naknade koju je tužena banka propisala kao obveznu, sve imajući u vidu da tužena banka ni ne tvrdi da je tužitelj to mogao učiniti a ne tvrdi ni da se o id. naknadi moglo individualno pregovarati.

8. Tužiteljica je pak u iskazu navela da prije nego je dobila ugovor na potpis nije bilo riječi o plaćanju naknade za obradu zahtijeva, te je isto vidjela tek kod potpisivanja ugovora. Stoga je pitala djelatnicu banke zašto mora plaćati takvu naknadu i čemu ona služi. jer se ipak radilo o visini naknade od 500,00 kn što je njoj u tom trenutku „izgledalo dosta“. Međutim, djelatnica je rekla da „ne može ne platiti takvu naknadu“ budući se radi o pravilima banke po kojima je dužna platiti istu naknadu, te je dakle to bio jedini način da se realizira kredit. Prema tome, prije samog sklapanja ugovora nije joj ništa rečeno da će, morati platiti takvu naknadu, pa je kako navodi bila dovedena pred gotov čin. Na upit svoje punomoćnice tužiteljica još odgovara da je kredit upotrijebila za osobne potrebe odnosno za izvođenje zuboprotetskih radova.

9. Vezano uz ovakav iskaz za napomenuti je kako je općepoznato da se o odredbama akata kreditora, ovdje tužene banke, koji reguliraju materiju kreditiranja kakva je sadržana u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, te se evidentno ni u ovom slučaju nije pojedinačno pregovaralo o predmetnoj i spornoj odredbi. Također je slijedom id. iskaza za utvrditi da je predmetni Ugovor o kreditu tužitelj t.j. tužiteljica zaključila s tuženikom kao fizička osoba, što joj u odnosu na banku kojoj je davanje kredita jedan od proizvoda bankarske djelatnosti kojom se tuženik bavi, daje status prosječnog potrošača. Dakle, iz iskaza tužiteljice i drugih provedenih dokaza proizlazi da nije s tuženikom pojedinačno pregovarala o predmetnoj odredbi Ugovora o kreditu, već je isključivo prihvatila ponudu koja joj je dana od strane tuženika u formi ugovora o kreditu koji je tuženik unaprijed sastavio i predao joj na potpis. Evidentno je i da se radi o tipskom ugovoru koji se zasigurno i nije razlikovao od drugih ugovora koji je tužena banka u to vrijeme zaključivala s drugim korisnicima kredita. Pri tom je jasno da je takav tipski ugovor o kreditu sastavljen od strane pravne službe tuženika i kao takav nije bio podložan promjenama i/ili pregovorima s klijentom, te je dakle tužiteljica isti prihvatila i poštivala unaprijed sročene ugovorne odredbe jer nije ni imala drugog izbora. Uz to se napominje da čak ni okolnost je li pročitala spornu odredbu ugovora ne bi bila od utjecaja na prosuđivanje nepoštenosti same odredbe, jer je prema naprijed navedenom i sukladno propisima bitno za utvrditi da li se o takvoj spornoj odredbi moglo uopće pregovarati i da li je ista uzrokovala neravnotežu u pravnim odnosima između stranaka, a odgovor na potonje pitanje može biti samo da se nije moglo pregovarati i da je ista odredba uzrokovala neravnotežu u pravnim odnosima stranaka.

10. Članak pak 3. stavak 1. Direktive Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993. o nepoštenim uvjetima u potrošačkim ugovorima (Službeni list EU L 95/29 21.4.1993. – dalje: Direktiva 93/13), propisuje da se ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, prouzroči na štetu potrošača znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora.

11. S tim u vezi za istaći je da je tužena Banka kreditna institucija čiji je osnovni posao davanje kredita i ima zaposlene djelatnike, kao i čitavu postavljenu infrastrukturu za obavljanje takvih poslova, a uz je vjerojatno da je i ostale troškove ugovora o kreditu kao što je solemnizacija snosila sama tužiteljica, te iz predmetne ugovorne odredbe zapravo i nije jasno koji su to posebni troškovi nastali zbog takvog njenog sklapanja ugovora s tuženikom. Osim toga, tužiteljica osnovano ističe da nije jasno na što se točno odnosi id. naknada obzirom u samom ugovoru o kreditu to nije navedeno, a koju naknadu za obradu kreditnog zahtjeva je morala platiti u visini od 2,500% od iznosa odobrenog kredita, "istovremeno s korištenjem kredita".

12. Nadalje, u članku 1021. Zakona o obveznim odnosima, Narodne novine 35/05., 41/08., 125/11., 78/15., 29/18., 126/21. i 114/22., a sukladno i ranije važećem ZOO-u, propisano je da se ugovorom o kreditu banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik kredita se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno. Tom odredbom je ujedno definirano što je tuženik ovlašten naplatiti temeljem ugovora o kreditu od tužitelja kao korisnika kredita, a to je dakle glavnica i ugovorene kamate. Iz toga ujedno proizlazi da tuženik nije imao zakonsko uporište da od tužiteljice naplati ikakvu naknadu za obradu kreditnog zahtjeva, a to ujedno znači da je tuženik u predmetni ugovor o kreditu uvrstio odredbu koja je suprotna članku 1021. ZOO-a, odnosno prisilnim propisima Republike Hrvatske, pa je navedena odredba ništetna i imajući u vidu primjenu istaknute odredbe ZOO-a.

13. Uz to valja istaći da je Sud Europske unije svojim presudama C-84/19 i C-224/19 potvrdio da je nepošteno bez pregovaranja s potrošačem tipskim ugovorom ugovarati na početku kredita nekakve ulazne troškove obrade za koje ne postoji nikakvo obrazloženje na temelju čega su nastali, te koji su netransparentni kao i konačno koji su neproporcionalni.

14. Nasuprot tome, tuženik u smislu odredbe stavka 4. članka 87. ZZP-a nije dokazao da se pojedinačno pregovaralo o spornoj odredbi sadržanoj u unaprijed formuliranom standardnom ugovoru, te je neosporno da tužiteljica nije mogla imati utjecaja na sadržaj sporne odredbe, pa je za zaključiti da se radi o odredbi koja je nepoštena u smislu citiranog članka 81. ZZP-a, a što onda za posljedicu ima ništetnost takve odredbe sukladno citiranom članku 87. stavku 1. id. ZZP-a. U smislu naprijed navedenog nisu kao opravdano prihvaćeni prigovori tuženika, već navodi tužitelja u tužbi i tijekom postupka, pa je donesena odluka kao u točki I. izreke.

15. Najzad nije prihvaćen ni postavljeni prigovor zastare odnosno zašto ranije nije podnesen zahtjev za utvrđenje ništetnosti predmetne odredbe i potraživanja iz

točke II. izreke presude, jer se isto ukazuje kao nepotrebno i irelevantno. Prema stavu Vrhovnog suda RH i to pravnom shvaćanju sjednice Građanskog odjela VSRH od 30.01.2020.g., kao i očitovanju tužitelja, zastara nastupa istekom roka od 5 godina od dana utvrđenja ništetnosti ugovora ili nekog njegovog dijela iz kojeg proizlazi isplata. Budući je ovom tužbom zatraženo utvrđenje ništetnosti odredbe zbog koje se traži isplata, zastara bi trebala početi teći tek po pravomoćnosti dijela presude kojim se utvrđuje ništetnost predmetne odredbe. Takav stav je, osim od strane VSRH-a, zauzet i u brojnim drugim odlukama iz sudske prakse nakon takvog mišljenja (GŽ-2406/18 ŽSZG).

16. Slijedom navedenog opravdan je daljnji zahtjev tužiteljice da joj tužena banka vrati naplaćeni iznos "jednokratne naknade" u visini od 66,37 eur / 500,00 kn, zajedno sa zateznim kamatama tekućim na taj iznos od 28.08. 2007. kako je predloženo od strane tužiteljice u tužbenom zahtjevu, obzirom je u tom vremenu naplaćen isti iznos od strane tužene banke, pa je dakle evidentno takvo potraživanje opravdano i dosuđeno u točki II. izreke uz kamatu po stopi iz članka 29. stavka 2. ZOO-a.

17. Odluka o trošku temelji se na odredbi članka 154. stavka 1. članka 155. Zakona o parničnom postupku ("Narodne novine" broj 53/91., 91/92., 112/99., 88/01., 117/03., 88/05., 2/07., 84/08., 96/08., 123/08., 57/11., 148/11., 25/13., 89/14., 70/19., 80/22, 114/22, 155/23 i 146/25 u nastavku teksta: ZPP), te je trošak odmjerjen sukladno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika („Narodne Novine“ broj 142/12., 103/14., 118/14., 107/15., 37/22, 126/22, 138/23 i 107/25. – u nastavku teksta: Tarifa). Za svaku radnju priznata je naknada na razini od po 50 bodova (vrijednost predmeta spora iznosi 66,37 eur). Tužiteljici je kao opravdan priznat zatraženi trošak za sastav tužbe i podneska od 19.01. 2026., te za zastupanje na ročištima od 05.05.2026. i 16.06. 2026. Za zastupanje na ročištu objave presude priznat je 50%-ni iznos troška t.j. iznos od 25,00 eur, te je ukupno za naprijed navedene radnje tužiteljici priznat trošak postupka u iznosu od 225,00 eura odnosno trošak u iznosu od 281,25 eur računajući pdv. Tom trošku pridodan je trošak sudske pristojbe za tužbu u iznosu koliko je stvarno platio i sudske pristojbe za presudu u iznosu koji potražuje, dakle za pristojbu ukupno 36,64 eur (6,64 eur + 30,00 eur). Stoga je sveukupno tužiteljici dosuđen trošak postupka u iznosu od 317,89 eur kao u točki III. izreke i sa zakonskom zateznom kamatom kao u točki III izreke ove odluke, koja je najzad precizirana u Troškovniku priloženom na listu 53 spisa.

U Karlovcu 28. srpnja 2026.

Sudac:
Vesna Gračan

Pouka o pravnom lijeku:

Protiv ove presude nezadovoljna stranka ima pravo žalbe u roku od 15 dana od dana primitka iste. Žalba se podnosi Županijskom sudu pismeno u tri primjerka, putem ovoga suda.

Dna:

1. Tužitelju po pun. Ireni Blauhorn, odvjetnici u Karlovcu.
2. Tuženiku po pun. Maji Čuljak, odvjetnici iz Zagreba.

Broj zapisa: **9-3088b-4fd4a**

Kontrolni broj: **0fd4c-56f33-41c86**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan sljedećim certifikatom:

CN=Vesna Gračan, O=OPĆINSKI SUD U KARLOVCU, C=HR

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski sud u Karlovcu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.